

cedure, der anvendes, når statsamtet sender en faderskabssag, der ikke kan afsluttes med anerkendelse, til afgørelse ved retten. Man undgår herved, at sagsøgeren får behov for advokatbistand alene til sagens indbringelse for retten.

Udvalget finder principielt, at en sådan fremgangsmåde må være forsvarlig, men man har samtidig været opmærksom på, at den må give anledning til nærmere overvejelser om, hvorvidt en sådan procedure bør kunne følges i alle ægteskabssager eller alene i de ukomplicerede sager uden en reel tvist.

I førstnævnte tilfælde kunne man overveje spørgsmålet om advokatbeskikkelse ved retten for begge parter i stedet for som nu alene for sagsøgte. Dette vil dog være vanskeligt foreneligt med den hidtidige sagsfordeling på fri procesområdet.

I sidstnævnte tilfælde ville en begrænsning til enkelte sagstyper inden for ægteskabssagerne give anledning til betydelige afgrænsningsproblemer, ligesom det nærmere måtte overvejes, i hvilket omfang en sådan sondring mellem komplicerede og ukomplicerede ægteskabssager måtte følges op af yderligere særregler for den sidstnævnte gruppe.

Da en opgivelse af stævningskravet i ægteskabssager i det hele taget næppe kan gennemføres isoleret og uden en nærmere og mere omfattende vurdering af de regler, der i

det hele gælder for behandlingen af ægteskabssager ved domstolene, og da udvalget under hensyn til ønsket om hurtigt at få frigjort midler fra fri procesområdet til brug for en konstruktiv forbedring af retshjælpssystemet i øvrigt ikke mener, at en ubetænkelig ændring af § 449 bør afvente sådanne mere principielle overvejelser, har udvalget ikke ment at burde gå videre med spørgsmålet i denne sammenhæng.

Vedrørende de økonomiske konsekvenser for det offentlige af den foreslåede ændring af § 449 kan det oplyses, at ægteskabssagerne ifølge en undersøgelse omfattende tiden fra 1. april–30. september 1984 ved samtlige retter udgør knapt 50 pct. af alle beneficerede sager, og at udgifterne til advokatsalær, erklæringer m.v. i disse sager udgør ca. 30 pct. af de samlede offentlige udgifter til fri proces m.v. Går man ud fra, at cirka halvdelen af udgifterne i ægteskabssager vedrører sagsøgte, og at indførelsen af en indtægtsgrænse for sagsøgte vil betyde, at ca. halvdelen af de sagsøgte herefter selv skal afholde omkostningerne, kan man måske forsvare at antage, at den foreslåede ændring af § 449 vil kunne medføre en besparelse på justitsministeriets konto vedrørende fri proces m.v. på ca. 7,5 pct. svarende til ca. 4,5 mill. kr. på årsbasis. Det bemærkes, at dette skøn dog er behæftet med en betydelig usikkerhed.